

Nevelni és művelni minden időben: Simándi Béla (1899-1969)

Szóró Ilona

Könyvtárellátó Nonprofit Kft., Budapest

szoro.ilona@kello.hu

DOI: 10.18427/iri-2019-0064

Simándi Béla Nagyszombatban született, 1899. október 27-én. A középiskola elvégzése után Léván tanult, ott szerzett tanítói oklevelet az Állami Tanítóképzőben. Az I. világháború időszakában két évig katonai szolgálatot teljesített. Ezekben az években jelentek meg első írásai a *Nagyszombati Híradó* hasábjain. A tanítóképző elvégzését követően 1919 júliusában nevezték ki állami elemi iskolai tanítónak. A Felvidék Csehszlovákiához csatolása után Esztergomba költözött. Az idegen uralom alá kerülő területekről azonban nagy számban jöttek pedagógusok Magyarországra, így nehéz volt állást találni, különösen Simándinak, aki tanítói kinevezését a Tanácsköztársaság időszakában kapta. Így az 1920-as években újságírásból tartotta fenn magát. Több lapnak is dolgozott, szépirodalmi írásokat, publikált, köztük a *Tél és más elbeszélések* [Budapest, 1921], *Szomorú könyv* [versek, Budapest, 1922], *Egy zászló története* [Esztergom, 1923], *Aranykereső* [versek, Esztergom, 1924], *Kisvárosiak* [Esztergom, 1925], *Gyónás* [versek, Budapest, 1930] című köteteket (Markó, 2004:1141; Kőszegfalvi, 1993:107).

Ezekben az években került baráti kapcsolatba az irodalmi élet jelentős személyiségeivel, eltérő irányzatok, különböző társadalmi körök képviselőivel, a népi gondolat híveitől a polgári irodalom reprezentánsaiig. Köztük volt Szabó Dezső és Szabó Pál, Móricz Zsigmond, illetve Krúdy Gyula, Szomory Dezső, Tersánszky Józsi Jenő, Tóth Árpád. Simándi aktív szereplője volt Esztergom kulturális életének. Nagy sikerű irodalmi esteket szervezett, melyen országosan ismert írók és költők mellett tehetséges fiatal művészek is bemutatkozhattak (Bárdos, 1990:126).

1932-ben jelentkezett egy hódmezővásárhelyi tanyai iskolába hirdetett állásra. Mivel korábban még nem szerzett gyakorlatot, helyettes tanítóként alkalmazták. A végzett tanítók működésük első 5-6 évében csak ilyen státuszban dolgozhattak, ami számos hátránnyal járt. Az iskolaszünetek időszakára nem kaptak fizetést, nem járt nekik az 50%-os utazási kedvezmény, és nem részesültek családi pótlékban sem. Egyszerűbb volt áthelyezésük, elbocsátásuk is. Simándi egy 132 000 katasztrális holdas határral rendelkező városba került. Az aranyadalmi iskola a belterületől északkeletre, mintegy 20 kilométerre feküdt. Sokkal közelebb esett a szomszédos Orosházához, mint saját városközpontjához,

a hivatalos ügyeket azonban csak Hódmezővásárhelyen lehetett intézni, mert ott működtek az illetékes közigazgatási, gazdasági vagy kulturális hatóságok (Simándi, 1943:38-39; Simándi, 1969:8).

Simándi első tapasztalatai is ezzel a nagy távolsággal voltak kapcsolatosak, ami nemcsak földrajzi értelemben, hanem társadalmi vonatkozásban is jelentkezett. Egyrészt azt látta, hogy a tanyai emberek rendkívül nehéz körülmények között, magukra hagyatva, a városban elérhető információktól, civilizációs lehetőségektől elzárva éltek. Másrészt viszont azt tapasztalta, hogy a helyi lakosság igyekszik megteremteni magának a közösségi élet alapvető feltételeit, és ehhez olvasóköroket, gazdaköroket hoz létre. Simándi megérkezését követően azonnal felkereste őt az Aranyadalmi Olvasókör elnöke, Juhász Nagy Vilmos, és meghívta az egyesületbe, nemcsak vendégként, hanem előadás tartására is felkérte. Az új tanító rendszeres látogatója lett a körnek, az Esztergomban megkezdett népművelő munkát, ha egészen más körülmények között is, de hasonló aktivitással folytatta. Bekapcsolódott a felnőttnevelésbe, már a következő évben alapképzési tanfolyamot indított az írni-olvasni nem tudók számára, majd pedig gazdasági továbbképző tanfolyamot szervezett. Közreműködésével számos közös programra került sor, a helyi iskola diákjai és az egyesület tagjai között (Hajdú, 1977:129-130; Simándi, 1934:43-48).

Rendkívül fontosnak tartotta a tanyai művelődési lehetőségek megteremtését. Látta, hogy az egész napos munka után az emberek még elmennek az olvasókörobe, hogy könyvet kölcsönözzenek. Ugyanakkor azt is tapasztalta, hogy az agrárvidékek könyvvel alig vannak ellátva. A falusi népkönyvtárak állománya igen szűkös, és a könyvterjesztésbe bekapcsolódó gazdasági szervek gyakran a kevésbé értékes, olcsó ponyvát terjesztik. Mindezeket a benyomásait megírta a *Magyar Szemlében*, és nagyobb számú népkönyvtár létesítését sürgette, melyeket központi forrásokból olcsó, de színvonalas irodalmi művekkel és közérthető nyelven megírt gazdasági szakkönyvekkel kellene ellátni (Balogh, 1934:7; Simándi, 1933:285-287).

A tanyavilág gondjainak szélesebb körű megvitatására, a lehetséges megoldások, jó kezdeményezések ismertté tételére, illetve a művelődési lehetőségek bővítésére Simándi 1934-ben folyóiratot indított, *Tanyai Írások* címmel. A szerény formátumú, de gazdag tartalmú, évente háromszor megjelenő periodikát, önkéntes támogatók segítségével, maga finanszírozta. Az első számot még maga írta, a későbbiekben azonban már publikáltak a lapban a problémák iránt fogékony gazdák, olvasóköri tagok, egyesületi vezetők (Gregus Máté, Juhász Nagy Vilmos, Karasz Péter) is. Simándi a folyóiratot afféle szellemi műhelynek szánta, és segítségével nemcsak a gondokról akart beszélni, hanem a helyzet javítását célzó lehetséges megoldásoknak is nagyobb nyilvánosságot kívánt adni (Simándi, 1969:8).

A tanyai lakosság viszonyainak szociográfiai, illetve irodalmi leírásán túl Simándi az érintettek aktivizálásában is feladatokat vállalt. Karasz Péterrel, a helyi Gazdaifjak Egyesületének elnökével 1935 januárjában megszervezték Vásárhelyen a Gazdaifjak első országos kongresszusát.

Sok egyesülettől érkeztek küldöttök az eseményre. A rendezvényt a város központi szállodája, a Fekete Sas nagytermében tartották. Az élénk eszmecsere egyaránt érintette a tanyavilág általános bajait, a gazdasági válság okozta megélhetési nehézségeket, a rossz közlekedési viszonyokat, a szociális és egészségügyi ellátás hiányosságait, illetve az agrárifjúság sajátos problémáit, a jövedelemszerzéssel, a szakmai továbbképzéssel, a családalapítást akadályozó körülményekkel kapcsolatos kérdéseket (Simándi, 1969:8).

Mivel a tanyai lakosság társadalmi és kulturális gondjairól szóló cikkei komolyabb visszhangot nem váltottak ki, Simándi elhatározta, hogy meghív 20-30 ismert író Hódmezővásárhelyre, akik így saját szemükkel láthatják majd a külterületen élők nehéz körülményeit. Arra számított, hogy ha megírják tapasztalataikat a lapokban, arra jobban odafigyelnek majd, és talán konkrét intézkedések is születnek a gondok enyhítésére. A tervhez a tavasz folyamán sikerült megnyernie a város vezetésének támogatását, valamint több helyi társadalmi szervezet közreműködését. A programot hivatalosan a Bercsényi Miklós Bajtársi Szövetség (Hollósy Antal elnök) és a Gazdaiifjak Egyesülete (Karasz Péter elnök) hirdette meg, így a hatóságok sem gördítettek akadályt a találkozó elé (Paku, 1969:175-176; Kárász, 1989:42-47).

Simándi Pestre utazott, hogy személyes kapcsolatai révén minél több irodalmárt, publicistát nyerjen meg a hódmezővásárhelyi kirándulásra. Előzetesen 17 ismert személyiség jelezte a részvételét, de a szervezők további meghívókat küldtek ki. A tanyai lakosság körében folyó szervezőmunkát Gregus Máté, a városi hatóságok felé való koordinációt Karasz Péter végezte. A helyi lapok és folyóiratok is igyekeztek felhívni a figyelmet a készülő eseményre. A rendezvényre végül augusztus 25. és 28. között került sor. A találkozón 33 vendég jelent meg: Bakó József, Balázs Árpád, Berczeli-Anzelm Károly, Buday György, Dékány András, Féja Géza, Gesztelyi Nagy László mezőgazdasági kamarai elnök, Illyés Gyula, Katona Jenő, Kárász József, Kertész Dániel, Kiss Károly tanfelügyelő, Kovács Imre, Kronfeld Mórnicz, Kun Béla képviselő, Matolcsy Mátyás, Nagy Lajos, Nevelős Gyula miniszteri tanácsos, Nyisztor Zoltán, Oláh György, Ortutay Gyula, Paku Imre, Pákozdy Ferenc, Rozványi Vilmos, Sertő Kálmán, Simándy Pál, Sinka István, Szabó Pál, Szamadó Ernő, Takács Ferenc képviselő, Tolnay Gábor, Zsolt Béla (Sipka - Grezsa, 1970:61; Illés. 1982:9).

A programban tanyalátogatás szerepelt, mintagazdaságot tekintettek meg, de ellátogattak több, nehéz körülmények között élő családhoz is. Augusztus 26-án este a Kutasi Népházban volt közös tanácskozás. Ezen Lázár Dezső városi tanácsnok, Endrey Béla polgármester-helyettes és Hollósy Antal köszöntötték a vendégeket. Ezután tematikus előadások következtek. Hollósy a tanya szociális viszonyairól, Karasz a gazdasági helyzetről, Simándi a kulturális állapotokról, Tóth Jakab a tanyai közigazgatás gondjairól, Győri Sándor az ifjúság problémáiról beszélt. Az utolsó előadó Gregus Máté a kitörési lehetőségeket vázolta. Ekkorra azonban már felborult a rend, a résztvevők csoportokba verődve vitatták

meg a hallottakat. A rendezvény augusztus 27-én irodalmi esttel zárult (Hajdú, 1977:132; Kárász, 1989:42-47).

A találkozó során a jelenlévők nem jutottak egyetértésre a problémák okait vagy megoldását illetően. A gondokat azonban mindenki súlyosnak ítélte, és még a kormánnyal szimpatizálók is elismerték, hogy hathatósabb lépésekre lenne szükség ezek kezelésére. A rendezvény legnagyobb haszna, hogy több résztvevő különböző országos lapokban megírta tapasztalatait, s ezzel szélesebb körben is felhívta a figyelmet az alföldi agrártársadalom nehéz helyzetére. Ebbe a sorba tartozott Nagy Lajos *Találkozás a hódmezővásárhelyi tanyavilággal*, Féja Géza *Látogatás a kacagó embernél*, Kovács Imre *Urak és parasztok*, Simándy Pál *Fény és árny váltakozása a vásárhelyi homokon* írása, és más szerzők szociográfiai vagy irodalmi publicisztikája. Illyés Gyula *Írók a nép között* című cikkében úgy fogalmazott, hogy három napig végre ismét azt érezte, érdemes írni, mert feladata, és talán haszna, foganatja is van az írott szónak (Elek, 1935:3; Gidófalvy, 1935:2).

Valamennyi résztvevő igen nagyra értékelte a szervezők szándékát, elsősorban Simándi erőfeszítését az összejövétel megvalósítására. Simándi a *Tanyai Írások* vezércikkben méltatta az eseményt. Kiemelte, hogy a szakadékot a vidék és a város között az ilyen alkalmak segítenek áthidalni. A meghívott írók nem kirándulásra, bankettre érkeztek, hanem nyitottak voltak a tanyai lakosság súlyos problémáira, és segítségükkel talán a városi társadalom, a döntéshozók is jobban felméri a vidéki nép nehéz helyzetét. A társadalmi problémákat feltáró rendezvénynek azonban komoly következménye lett Simándira nézve. A város főispánja, Kozma György (a belügyminiszter testvére) kérte a kultuszminisztertől a kínos kérdéseket feszegető tanító mielőbbi elhelyezését. A Vallás- és Közoktatásügyi Minisztérium intézkedett, s bár a találkozón a népművelési osztály vezetője, Nevelős Gyula maga is részt vett, a nagyhatalmú főispán kérésére Simándit azonnali hatállyal áthelyezték Lajosmizse tanyai iskolájába, Kulapityére. A hír felháborította még a kormánypárti résztvevőket is, Matolcsy Mátyás szerint ez a lépés olyan volt, mintha a sztálini Szovjetunióban történt volna (Kőszegfalvi, 1995:416-426; Kárász, 1989:42-47).

Simándi is méltatlannak érezte a vele szembeni eljárást. Nyílt levélben búcsúzott el a várostól, amit munkája elismerése jeléül leközltek a helyi lapok. Ebben azt hangsúlyozta, hogy nem valamely politikai irányzat jegyében emelt szót a problémák miatt, hanem csak a tanyai emberek szociális helyzetének javításának szándéka vezette. Felidézte, hogy a vásárhelyi 3 év alatt milyen sok kérdést sikerült megoldani, az emberek összefogásával. Simándi tehát az 1000 holdas Gerébi birtok szélén álló kulapityei iskolába került, ahová az uradalmi cselédek gyerekei jártak. Az áthelyezés a szociális érzékenységet és a szociográfiai érdeklődést nem ölte ki a tanítóból. Sorra jelentek meg írásai, amelyekben a helyi lakosság súlyos problémáira, a rossz lakáskörülményekre, az egészségügyi ellátás hiányára, a késő ősszel is mezítláb járó gyerekekre hívta fel a figyelmet (Ari, 1982:12-13; Bíró, 1993:4; Vásárhely, 1935:3).

A konkrét helyi bajokon túl írásaiban általánosabb kérdésekkel is foglalkozott. Kifejtette, hogy bármilyen örvendetesek is az iskolán kívüli népművelés által eddig elért eredmények, az egyesületekben vagy az iskolákban folyó felnőttképzés, de szükség lenne egy népművelési törvényre és anyagi fedezetre, hogy az átfogóbb terveket meg lehessen valósítani. Kell módszertani szakfolyóirat, bővíteni kellene az olcsón hozzáférhető könyvek palettáját. A vidék jövőjét ugyanis csak egy általánosan és gazdaságilag művelt kisgazda réteg kialakulása biztosíthatja. Hiányzik egy tanyatörvény, amely garantálhatná a szükséges fejlesztéseket. Felhívta a figyelmet, hogy a vidék értelmiségének, mindenekelőtt a tanítóknak rendszeres szociográfiai adatgyűjtést kellene végezniük, hogy segítsenek megismerni a valós társadalmi viszonyokat, és erre támaszkodva az illetékesek részéről megfelelőbb döntések születnének. Hangsúlyozta, hogy a tanítók, papok, jegyzők képzésében nagyobb gondot kell fordítani, hogy ismerjék, értsék azokat a problémákat, amelyekkel a munkájuk során, az agrárvidékeken találkoznak (Simándi, 1936:7; Simándi, 1937:8).

Mindezeket a kérdéseket 1938-ban egy önálló könyvben részletesen is kifejtette. A *mai puszta* című munkája igen jó szakmai visszhangot kapott. Simándi azonban ekkor már nem Kulapityén tanított, hanem Újpesten volt új állása. Rövid újpesti kitérő után visszatért Esztergomba, ahol 1939-ben a vármegye népművelési titkárává nevezték ki. Simándi szerkesztette és adta ki az 1941. október 2. és 1943. december 3. között megjelenő *Esztergom Vármegye* című társadalmi, politikai hetilapot. Hamarosan újabb váltásra került sor életében, 1943. július 1-től a VKM munkatársa lett, előadóként dolgozott a Bisztray Gyula miniszteri osztálytanácsos vezette V/3. (majd 1944-től, XI.) népművelési osztályon (Bárdos, 1990:126; A magyar, 1938:6).

Az 1940-es években Simándi ismét több szépirodalmi művet adott ki: *Vándor-cirkusz* [Budapest, 1940], *Férfiének* [versek, Esztergom, 1942], *A költő gyilkosa* [Budapest, 1942], *Álombárka* [Budapest, 1943]. Ismét kiadták a *mai Puszta* című szociográfiáját [Budapest, 1943], megjelent a *Néhány szó a népművelésről* című tanulmánykötete [Budapest, 1943], és egy tanácsadó az írásbeli kommunikációhoz, *Magyar levelező* címen [Budapest, 1944]. Művelődési tevékenysége mellett a második világháború időszakában politikai szerepet is vállalt. Kapcsolatba került Bajcsy-Zsilinszky Endrével és Dobi Istvánnal, illetve a Független Kisgazda Párttal, melynek politikai, illetve művelődéspolitikai törekvéseit osztotta. Közreműködött 1944-ben zsidó családok mentésében. Aktívan részt vett a Magyar Nemzeti Felszabadító Bizottság munkájában. Ezért a tevékenységéért 1947-ben Szabadság Érdeméremmel tüntették ki (Markó, 2004:1141; OSZK, 2009:4, 9, 31-32).

A II. világháborút követően is kiemelt kérdésként foglalkozott a népművelés ügyével. Azt az álláspontot vallotta, hogy a földosztás úgy lehet igazán eredményes, ha az új gazdák megfelelő műveltséggel is rendelkeznek. Kifejtette, hogy a pártoknak ugyan különböző gazdasági és politikai programjaik vannak, de a művelődés terén össze kellene fogniuk. Hangsúlyozta, hogy a népművelés végre felszabadult a korábbi állami

irányítás alól. A legkisebb településen is a helyi igényeknek megfelelő felnőttképzést szervezhetnek. Az állam feladata csak annak elősegítése, hogy a művelődés minél szélesebb palettája álljon a lakosság rendelkezésére. Így lehet a falu lakosságát a városiakhoz hasonló helyzetbe hozni a művelődés terén (Simándi, 1945:1; Simándi, 1946:2).

A második világháború után a Kisgazdapárt lapja, a *Kis Újság* vidéki kiadásának főszerkesztője volt. Megválasztották a Magyar Újságírók Országos Szövetsége titkárának. A MÚOSZ szerette volna visszakapni székházként az Andrássy út 101. szám alatti korábbi Sajtóházat, amelybe 1945-ben szovjet katonai parancsnokságot rendeztek be. Szovjet részről Zamercev tábornok, magyar részről pedig Aranyossi Pál főtitkár mellett Simándi írta alá az átadási jegyzőkönyvet, amikor az épület 1947-ben végre visszakerült az újságírók használatába. Az 1940-es évek végén a baloldali hatalomátvétel után fokozatosan háttérbe szorult. 1948-1949-ben a *Szegedi Napló* főszerkesztőjeként, 1949 és 1952 között a szegedi *Kis Újság* rovatvezetőjeként dolgozott. A Nagy Imre-féle fordulat nyomán Simándi visszakerült a fővárosba, az Országos Takarékpénztár sajtóosztályának munkatársa lett. Ebben az időszakban gyerekkönyvet írt, Tóth Lenkével, *Róka a kertek alatt* címmel [Budapest, 1950], illetve tankönyvet, *Egészségügyi nevelés iskolán kívül* címen, Szabó László társszerzővel [Budapest, 1956] (Búcsú, 1969:6; Markó, 2004:1141).

Simándi 1957-ben az OTP-től vonult nyugdíjba. A nyugdíj azonban nem jelentett végleges nyugállományt a számára. A *Szabad Föld*, illetve a *Magyar Nemzet* külső munkatársaként több cikket közölt a parasztság helyzetével, a vidéki lakosság életkörülményeinek változásával kapcsolatban. Ezekben az években is kiállt a parasztság öntevékeny művelődése mellett. Hibás lépésnek nevezte azoknak az olvasóköroeknek, gazdaköroeknek a felszámolását, amelyekkel együtt fiatal tanítóként igyekezett a tanyai lakosság kulturális lehetőségeit bővíteni. 1961-ben ellátogatott Aranyadalmára (az ekkora már önálló községgé vált Kardoskútra) és tapasztalatait, több cikkben is megörökítette (Simándi, 1957:3; Simándi, 1961:3).

Simándi 1965-ben felvetette, hogy a 30. évforduló alkalmából meg kellene ismételni a hódmezővásárhelyi írótalálkozót. Ezúttal a korábbi állapotokhoz képest bekövetkezett változások kaphatnának figyelmet. Hódmezővásárhely vezetése támogatta a tervet, Bíró József, a művelődési osztály vezetője kapott megbízást a szervezés lebonyolítására, aki ezt Moldvai Győző segítségével végezte. Az egykori találkozóhoz hasonlóan Simándi végigjárta író ismerőseit, köztük a még élő egykori résztvevőket, és sikerült is 17 főt megnyernie a rendezvényre. A találkozót október közepére tervezték. A kommunista pártban azonban ebben az időszakban nagy befolyással rendelkeztek a népi és nemzeti gondolatot ellenző erők. Az MSZMP berkeiben elterjedt az a valótlan hír, hogy az írók a Parasztpárt újjáalakítására készülnek. A szervezést pártutasításra azonnal leállították. Így Simándi 1965-ben csupán egy megemlékező cikket írt (*Egy írói tanyakirándulás évfordulójára*), majd 1969-ben *Írók a pusztán* címen egy másik írással is tisztelgett a találkozó előtt, amely felhívta a figyelmet a vásárhelyi tanyavilág akut problémáira (Kárász, 1989:42-47).

1969-ben már súlyos beteg volt, de bejárta a *Szabad Föld* szerkesztőségébe és tárcákat, riportokat közölt a lapban. Azt tervezte, hogy újra ellátogat az aranyadalmi iskolába. Ezt azonban már nem tudta megvalósítani, 1969. november 24-én elhunyt. A kiváló szépírói érzékkel megáldott és szociális érzékenységgel rendelkező Simándi Béla bárhol élt is, bármilyen foglalkozást is űzött, tulajdonképpen pedagógus és népművelő maradt. Felkarolta városoktól, a kulturális és civilizációs lehetőségektől távol élő agrárnépesség problémáit. Íróként, publicistaként, szociográfusként széles körben bemutatta a parasztság helyzetét, tanítóként, kultúraszervezőként igyekezett minél több lehetőséget biztosítani az általános és szakmai művelődésre, közéleti emberként aktív szerepet vállalt, szervezett és mozgósított a tanyavilág lakosságát sújtó hátrányok csökkentése érdekében.

Irodalomjegyzék

- A magyar puszták népe (1938). *Szabadság*, 11 (41), 6.
- Ari Kálmán (1982). Kulapityén, akácos tanyán. *Szabad Föld*, 38 (13), 12-13.
- Balogh József (1934). Író, könyv és hírlap. *Budapesti Hírlap*, 54 (108), 7.
- Bárdos István (1990). Újságok a Horthy-korszakbeli Esztergomban. *Limes*, 3 (2), 118-132.
- Bíró András (1993). Kulapitye. *Szabad Föld*, 49 (51), 4.
- Búcsú Simándi Bélától (1969). *Szabad Föld*, 25 (48), 6.
- Elek Pál (1935). Írók és parasztok. *Alföldi Gazdaifjú*, 1 (9), 3.
- Gidófalvy Pál (1935). A magyar írók vásárhelyi kirándulása. *Vásárhelyi Reggeli Újság*, 31 (197), 2.
- Hajdú Géza (1977). *Vásárhelyi egyletek és könyvtárak*. Szeged: Somogyi Könyvtár.
- Illés Sándor (1982). Író a tanyákról. *Magyar Nemzet*, 46 (235), 9.
- Kárász József (1989). A vásárhelyi írótalálkozó. *Juss*, 2 (3), 42-47.
- Kőszegfalvi Ferenc (szerk.) (1993). *Jeles vásárhelyiek*. Hódmezővásárhely: Hódmezővásárhely Megyei Jogú Város Önkormányzata.
- Kőszegfalvi Ferenc (1995). A vásárhelyi könyvterjesztés kezdete és virágkora. *Magyar Könyvszemle*, 11 (1-4), 416-426.
- Markó László (szerk.) (2004). *Új Magyar Életrajzi Lexikon*. V. köt. Budapest: Magyar Könyvklub.
- OSZK Kézirattár. (2009) Simándi Béla ir. Fond: 166. 4., 9., 31., 32. sz.
- Paku Imre (1969). Vásárhelyi találkozások. *Látóhatár*, 19 (1-2), 171-178.
- Simándi Béla (1933). A könyv nélküli falu. *Magyar Szemle*, 21 (11), 285-287.
- Simándi Béla (1934). Krisztus a tanyák közt. *Magyar Szemle*, 22 (9), 43-48.
- Simándi Béla (1936). Az iskolán kívüli népművelési munka feladatai. *Szabadság*, 9 (4), 7.
- Simándi Béla (1937). A tanyavilág megoldásra váró kérdései. *Szabadság*, 10 (32-33), 8.
- Simándi Béla (1943). *A mai puszták*. Újpest: Pintér Jenőné.
- Simándi Béla (1945). Népművelést! *Kis Újság*, 59 (44), 1.
- Simándi Béla (1946). Művelt parasztok. *Kis Újság*, 60 (73) 2.
- Simándi Béla (1957). Aranyadalmi emlék. *Szabad Föld*, 13 (9) 3.
- Simándi Béla (1961). Régi puszták - új falu. *Magyar Nemzet*, 25 (266) 3.

- Simándi Béla (1969). Írók a pusztán. *Szabad Föld*, 25 (17), 8.
- Sipka Sándor, & Grezsa Ferenc (1970). Hódmezővásárhely az irodalomban. In Földesi Ferenc (szerk.), *A Hódmezővásárhelyi Bethlen Gábor Gimnázium Évkönyve, 1970* (pp. 3-66). Hódmezővásárhely: HBGG.
- Vásárhely - Lajosmizse. Simándi Béla búcsúlevele (1935). *Vásárhelyi Reggeli Újság*, 31 (272), 3.